

LBRIS

We know  
books

Marcel Vişa

# Dumnelike



autodenunț / 5
tu nu știi ce să faci cu un poet / 6
e a nu știu câta noapte în care nu pot să dorm / 7
voodoo food / 8
Ana / 9
casa / 10
trucul / 11
vântul de toamnă / 12
zile de iarnă / 13
retro / 14
detest lumina și soarele / 15
la cafea / 16
insomnii comuniste / 17
haotic / 20
delirium tremens / 22
universul nostru-i o pungă de bake rolls / 23
marpocka / 24
chemopoezie / 25
câinele alb / 26
gropi în asfalt / 27
moartea Nataschei / 29
scurtcircuit / 31
poetii nu poartă verighetă / 32
n-am știut niciodată când e ziua câinilor mei / 33
oh tu regină facebook / 34
like / 36
uTorrent / 37
soția lui Lot / 38
mascote sfinte / 39
Buddha Zewa / 41
e-uri / 43
vanzătorul de la taraba cu casete / 45
am/pm / 46
nu-i înțeleg pe bătrâni / 47

Aleksy / 52

ghost / 54

coșmar cu zâmbet de pisică / 55

pansament / 56

pixel mort / 57

dumnezeu bea vodcă / 58

pepita / 59

(non)sens giratoriu / 60

moartea ne fură mințile / 61

albastru / 62

o mamă naște pumnul care o va lovi / 63

viața e un lagăr nord-coreean / 64

sufiul / 65

par(add)is like this / 66

high definition / 67

anotimp incert / 68

sunt un erou / 69

am ucis-o în iarnă  
printre coastele ei cresc urzici și navete de plastic  
lanțuri de bicicletă ruginite  
soarele aruncă în oasele sale săgeți fierbinți  
ca la darts  
iar vânzătorii ambulanți de ghiocci o agasează culegându-i de  
    printre buze șoaptele  
e primăvară  
sufletul ei cațără liane pe ziduri de piatră  
să poată vedea apusul caselor vechi din cetate  
pe strada ei manechinii din vitrine se hlizesc la trecători  
și-au schimbat ținuta și fardul  
hateri tripați aruncă în aer subsolurile orașului  
invazie de șobolani în ținuturile de nord  
e primăvară sub talpa bocancului meu  
vechiul eu se zbate ca să iasă la lumină prin bulbii florilor de  
    plastic din coroanele tale veștejite  
vechiul eu bântuie prin mlaștini

căsătorește-te cu un mecanic auto  
faceți 7 copii și un credit la bancă  
poetii iubesc doar băncile din parcurile unde hrănesc porum-  
beii cu litere  
le alimentează zborul  
e un job important pe care un poet nu l-ar schimba pentru  
nimic în lume  
tu nu știi ce să faci cu o poetă  
să faci dragoste cu ea e o artă  
mintea ei un univers impenetrabil de către banalitățile coti-  
diene pe care i le servești pe tavă zilnic  
micul ei dejun constă în discuții despre marile personalități  
literare ale secolului  
iar la prânz și cină nici măcar n-are rost să-ți spun ce servește  
vorbim limbi diferite prietene  
doar un poet și o poetă  
un poet și o țigară  
o poetă și o brichetă  
un poet și o poezie  
o poetă și un poem  
sticle de vin și fum și stoluri de porumbei  
la pervazul mansardei în care locuiesc  
doar ei  
doar așa

**e a nu știu câta noapte în care nu pot să dorm**

citesc

fumez

monitorul pc-ului pâlpâie intermitent din vina alimentatorului  
chinezesc de proastă calitate

(originalul „s-a ars” & era să ard odată cu el)

e liniște

după miezul nopții numai cățeii cu covrigi în coadă mai aleargă  
de colo-colo pe străzi

hăituindu-i pe boschetarii care întind mâini fantomatice spre cer  
luna pare un bănuț de aramă iar ei vor să-l aibă cu orice preț  
ca să-și cumpere un ultim pahar cu vodcă

de mâine se vor lăsa

de viață

iar câinii cu botul pe labe vor chelălăi la luna care se aseamănă

tot mai mult cu un bănuț așezat pe pleoapele unui mort

aș vrea să pot să adorm

să te visez

dar beau & fumez

și în liniștea absolută care mă strangulează precum un piton

aud țipătul rațelor sălbatice care străbat orașul în zborul spre  
țările calde

ai plecat odată cu ele

departe de mâinile mele iernatic de reci

nu pot să dorm

privesc luna

care se apropie tot mai mult

îi simt greutatea

pe pleoape

când ne-am despărțit am construit o păpușă voodoo  
pe care nu  
nu o înțep cu ace  
(n-aș putea)  
doar o îndop cu mâncare  
dulciuri peste dulciuri zi de zi  
îi cumpăr cele mai delicioase prăjiturile  
vafe  
înghețată  
bomboane de ciocolată  
„am auzit că ai devenit obeză scumpy”  
nu-i nimic în curând vei exploda

nu o înțep cu ace  
n-aș putea comite crima de-a nu te ști scârbită de tine  
și da  
mă amuz teribil când mi te imaginez cocoțată pe cântar  
cu ochii cât cepele rugându-te ca indicatorul să se oprească  
mai jos

n-o înțep cu ace  
„dezumflă-te tu  
hai hai  
dezumflă-te”

o rană superficială  
se bandajează cu pleoapele unui fluture uriaș  
Ana pansează florile rănite cu piele desprinsă de pe antebrațe  
fâșii generoase care cicatrizează instant  
Ana nu suportă fluturii uriași sau șerpii cu aripi  
(îi dau coșmaruri)  
Ana iubește florile oamenii și cerul senin  
când fulgeră se ascunde în poala bunicii  
bunica devine tot mai mică de la an la an  
„în curând va dispărea de tot  
voi fi nevoită să-mi construiesc o bunică din flori de pădădie  
și nu voi lăsa fluturii uriași să se apropie”  
o iubea la fel de mult precum iubea bunica florile  
Ana e o floare în grădina bunicii  
bunica se tratează zilnic de moarte stropind pământul cu lacrimi  
din ele cresc pădăii uriașe până la cer  
moartea e iarna din grădina bunicii

o casă goală cu geamuri sparte  
 în mijlocul unui oraș mort  
 liniile telefonice scânteiază deasupra în nopțile ploioase  
 lemnul ei îmbibat cu ulei ars miroase pestilential în zilele toride  
 o casă locuită de amintiri  
 trântindu-și ușile de perete în zilele și nopțile fără vânt  
 vizitatorii din timpuri apuse  
 cu unghiile înfipte în tencuială  
 parazitează (pentru o clipă) prezentul  
 (dar) casa vortex îi înghite  
 se hrănește cu suflete  
 din când în când  
 ea naște  
 un sicriu în carne și oase  
 sunt copilul unei case abandonate  
 în mijlocul unui oraș mort  
 adun în mine zvâcnirile de o clipă  
 și pofta carilor de-a roade lemnul  
 sculpez zâmbetul celui ce pleacă să ucidă în noapte  
 adun neliniștea și frământarea zloatei de sub roțile caleștilor  
 de epocă  
 ecoul urletului de lup care locuiește în toracele prăzii încă de  
 la naștere  
 sunt pata de sânge de pe tavan după mutilarea victimei de  
 către călău  
 ochi pentru ochi și dinte pentru dinte  
 naștere pentru moarte  
 sunt copilul casei care te înghite încet încet

îl visez pe tata bolnav în camera lui micuță  
 soba dogorește iar el respiră sacadat  
 încercă să-mi spună ceva  
 transpiră abundent scuipă sânge și fixează tavanul  
 acolo unde la zugerăvit a rămas o pată sub forma unui corb  
 afară ninge din cerul de culoarea laptelui afumat  
 aș merge la sanie dar tata moare  
 e prima zi din ultimul lui anotimp

mama mă trimite la sor' mea  
 „du-i biletul acesta”  
 n-am înțeles „trucul”  
 pe drum uitasem de moarte și alte tristeți  
 mă bucuram de iarnă rătăcind în imensitatea câmpiilor albe  
 un punct rătăcit pe o coală A4  
 mi-era necaz că sania de lemn are tălpile frânte  
 poate că mi-o repară el după ce-și revine  
 a mai fost așa

la întoarcere am făcut un bulgăre de zăpadă să-i arăt cât de  
 iarnă-i afară  
 și am dat buzna în casă fericit  
 m-a izbit mirosul puternic de cremă de ghetete privirea lui de  
 parcă mă căuta chipul livid  
 cineva mi-a spus „nu plânge”  
 n-am plâns

de atunci nu (mai) plâng deloc

scriu versuri